

Vakantieperikelen in Cornwall

Op de avond van 16 mei 2012 vertrokken wij met onze camperbus richting Duinkerken om met de CAR ferry naar Dover te varen. We hadden de ferry via internet geboekt. Tegen 00.30 uur reden we het grote schip op, samen met vele anderen. Aan boord was het gezien het tijdstip, een duffe bedoening. Op alle banken lagen passagiers te snurken. We liepen wat rond en dommelden wat op een hoekje van een bank. In Dover reden we van de boot af en reden naar Ashford. Daar parkeerden we rond half drie in een woonwijkje en doken onder de wol.

De volgende ochtend werden we vroeg wakker en zetten lekker zwarte koffie om goed wakker te worden. We hadden nog een 540 km te gaan. Ons doel was de camping van de Porthkerris divers vlak bij St Keverne. We reden door een heuvelachtig landschap met verdacht veel groene velden. Het was licht bewolkt en 14 graden. Rustig weer dus.

De reis vorderde gestaag. Zo kon je opschieten op een vierbaansweg, soms tweebaansweg en aan het einde één baan voor twee auto's. Dat laatste was een bijzondere ervaring, zeker in combinatie met het links rijden. Ik hield mijn hart vast voor de spiegel aan de passagierszijde. Telkens zag ik er weer een auto tegen knallen. Gelukkig ging alles goed.

Aan het einde van de middag kwamen we uiteindelijk na wat gezocht, op de betreffende camping aan. Net boven de duikbasis keken we uit over de baai. We schrokken ervan. Wat een wind en wat een gigantische golven. Nu waren we natuurlijk wel moe, maar ons beoordelingsvermogen was nog niet aangetast. We spraken een jonge knul met een verwaaid kapsel (hoe kon dat ook anders) aan en hij vertelde ons dat duiken geen optie was. Wel dat was niet echt een nieuwtje voor ons. Wat we eigenlijk wilden weten was of het daar altijd zo was en zo niet hoe lang we moesten wachten tot het weer beter zou worden. Hij wist het niet zo goed maar verwachtte dat het in de loop van de volgende dag beter zou worden, althans dat de wind zou gaan liggen. En het zicht? vroegen wij. Dat zou nog niet zo best zijn, gaf hij toe.

We besloten in ieder geval te blijven overnachten en de volgende dag maar verder te kijken. We zochten een beschut plekje op en kookten ons prakje. Daarna zetten we onze stoel en in de ligstand, pakten een glaasje wijn en waren binnen no time beland in dromenland.

De volgende dag bleek dat duiken aan deze zijde van de Lizard –nog- geen optie was. We reden dus naar Mullion Cove en doken daar vanuit het haventje. (kosten 5 pond p.p.). Een aardig stekje, maar ook hier was het zicht niet fantastisch.

Aan het einde van de middag vulden we onze flessen en reden weer naar Porthkerris. De camping is prima, het uitzicht is prachtig, het sanitair twijfelachtig, maar de “bemanning” super vriendelijk en behulpzaam.

Er worden bootduiken georganiseerd en je kunt eenvoudig van de kant duiken bij Drawna Rock. Na een goede nachtrust gingen we de volgende ochtend een kantduik maken. We doken “droog” en zeulden dus een lading extra lood mee. Het zicht was niet best. Waarschijnlijk nog het gevolg van de storm. We zagen dodemansduim en lipvissen. Niet de zeehond die volgens de campinghoudster af en toe met de duikers komt spelen. En ook niet de “beloofde” sepia’s. Al met al toch meer dan een uur gedoken. We spoelden onze spullen en lunchten. Het was prachtig weer; lekker zonnetje en rond de 22 graden. ’s Middags wandelden we naar het naastgelegen stekje “Porthoustock”. Heen liepen we over de weg (soms 25% helling) en terug via het coastpath. Aan het baaitje spraken we een instructeur van een duikschool uit Newquay (James). Hij vertelde ons het een en ander over zijn stad en duikschool. “Zijn” duikers waren een opstijging aan het oefenen. Een van hen zat uitgeblust aan de waterkant: fles op zijn rug, benen vooruit en een pruillip. James sprak hem blijkbaar weer wat moed in, want even later zwom hij weer naar zijn medecursisten. De terugweg via het coastpath was schitterend, maar je moet geen hoogtevrees hebben.

De volgende dag maakten we nog een kantduikje (het zicht was nog steeds niet verbeterd) en wandelden de andere kant van de camping langs het coastpath richting Porthshallow. Een mooie wandeling en een leuk dorpje. Morgen gaan we weer eens ergens anders kijken!

Na het ontbijt hebben we de stadjes Lizard en Helston bezocht. Lizard is een druk en toeristisch dorpje en Helston een aardig stadje met leuke winkeltjes. Aan het einde van de dag kwamen we op een mooie maar dure camping bij Falmouth terecht (Pennington Mill). ’s Avonds maakten we een stevige wandeling langs het coastpath (daar heb je er hier kilometers van) op zoek naar een mooie duikstek. We besloten de volgende dag naar de duikwinkel in Falmouth te gaan om daar ons licht op te steken, want een duikstek is zo op het oog niet te vinden. Althans het leek ons niet verstandig om zomaar ergens het water in te lopen, zonder nadere kennis over de plek.

Zo gezegd zo gedaan. We fietsten vijf kilometer over een “very hilly” weg naar het centrum van Falmouth. Een erg gezellig stadje met een flinke haven. Het was laag water en alle bootjes lagen op het droge. We vonden de duikwinkel waar een heel aardige man ons verwees naar de duikplek “Silversteps”. Daar zouden we wat geultjes aantreffen en veel vis. We waren natuurlijk heel benieuwd en fietsten terug naar de bus, aten wat en togen richting Silversteps. We wachtten tot het helemaal hoog water was en gingen langs de “zilveren” trap te water. De temperatuur van het water was inmiddels gestegen en vanwege het lood in combinatie met die trap, besloot ik “nat” te gaan duiken. Dit was werkelijk het mooiste stekje dat wij in de hele vakantie hebben gezien. Goed zicht, veel planten en inderdaad veel vis. Allerlei soorten. Het nat duiken viel reuze mee en ik besloot dit maar vol te houden. Op de camping, weer een andere, waar we nagenoeg alleen stonden, vulden we onze flessen en genoten van de zon. Zoveel zon hadden we in Engeland niet verwacht, maar welkom was ie natuurlijk wel.

Vervolgens trokken we naar Penzance, weer op zoek natuurlijk naar een mooie duikstek. In Penzance was dat geen optie. Wel bij Lamorna Cove, dat iets verder richting Lands End ligt. De baai lag prachtig in het zonnetje en het water was erg uitnodigend. We parkeerden de bus en kleedden ons om. We ploegden door het kelp en werden er wat duizelig van. Het zicht was redelijk, maar erg veel te zien was er niet. De stroming was ook redelijk sterk zodat we flink moesten presteren om terug te komen. Na de duik genoten we nog van het uitzicht en het zonnetje en reden naar een boerencamping “Boleigh Farm”. We waren de enige gasten dus vielen we niemand lastig toen we onze flessen vulden. 's Middags fietsten we nog een flinke tour door het heuvelachtige landschap. Zo hadden we al met al weer de nodige calorieën verbrand. De omgeving is hier erg mooi en zeker bij dit mooie weer was het fantastisch om hier te zijn.

Inmiddels werd het vrijdag 25 mei en besloten we het welbekende Lands End te bezoeken. Heel mooi maar ook heel commercieel en toeristisch. We wandelden een heel stuk langs het coastpath en kwamen in Sennen Cove aan.

De temperatuur was inmiddels gestegen naar 28 graden (met een stevig windje). Tel daarbij op een prachtig uitzicht en dan is dat dus flink genieten. Duiken was hier echter, mede door de wind, geen optie, dus dat hebben we maar gelaten voor wat het was. 's Middags bezochten we nog het schattige dorpje "Mousehole". Dit is een dorpje met hele smalle straatjes dat als het ware tegen de kust is "geplakt". Erg pittoresk door de combinatie met de "baskets" vol bloemen.

De dag erop reden we naar St-Ives. We parkeerden boven op de berg bij de supermarkt en gingen dus op de fiets als een speer naar beneden. St Ives is een heel gezellig vissersplaatsje. De terrassen puilden uit. Het zand schuurde door de wind over onze gezichten, maar de temperatuur was prima. We genoten van het uitzicht en de gezelligheid en toen.... moesten we tegen de wind de berg weer op. Zo'n drie kilometer recht omhoog. Wat een inspanning! Bij de bus werden we aangesproken door een ouder echtpaar dat ons vroeg waar we vandaag kwamen en waar we heen gingen. De Engelsen zijn erg aardig en behulpzaam. Ze verwezen ons naar een parking van de National Trust van waar uit we het kust pad konden volgen en de kans hadden om zeehonden te zien. Dit was al een doel van ons, want op de kaart die we hadden geleend van Roel en Astrid, was dat plekje ook al aangekruist. We wandelden aldus weer langs een kustpad langs het strand dat aardig vol was en zagen inderdaad, toen we wat hoger op de berg waren, een paar zeehondjes zwemmen. We moesten wel goed kijken om ze te vinden. Naar we begrepen kun je er hier echter ook heel veel aantreffen. Het was een mooie wandeling in een geweldig natuurgebied. Na onze wandeltocht vervolgden we onze weg naar Newquay. Hopelijk kunnen we hier morgen gaan duiken want we kregen afkickverschijnselen. We vonden in de buurt een keurige camping "Traego Farm". Ook hier werden we weer wegwijds gemaakt door een oudere heer, die ook wel eens in Nederland was geweest.

We vertrokken daags erna van de camping en reden naar de stad op zoek naar de duikschool van "James". Deze hebben we niet gevonden en de zee nodigde niet uit om te duiken, lange stranden en dus veel zand. We hadden al begrepen dat aan deze zijde de stroming ook heel sterk kon zijn. We besloten daarom terug te gaan naar Porthkerris. Daar kun je namelijk lekker kamperen én duiken. Tegen vijven kwamen we aan en maakten nog een duikje van de kant. Hè hè dat hadden we gemist. Het zicht was iets beter geworden.

We zagen veel vis en een spinkrab die spontaan in de aanval ging.

Na een relax duikje genoten we van het uitzicht over de baai onder het genot van een wijntje en een hapje. De volgende duik was een duik in ons bed, want de buitenlucht maakt slaperig.

Omdat we weer bijna huiswaarts moesten gaan en nog naar Oxford wilden, besloten we onze laatste duiken bij Silversteps te maken. We zagen weer veel verschillende vissen, grote zeesterren, een soort duizendpootje, wit met stipjes (5 cm lang) en veel, heel veel kelp. De allerlaatste duik gingen we hier op zoek naar het wrak van een onderzeeër dat in verschillende stukken voor de kust zou liggen. Die delen waren echter zo dicht begroeid dat je echt heel goed moest zoeken, zo werd ons al verteld door een jongen die hier ook vaker duikt. Gelukkig hebben we een aantal van die delen gevonden.

Vrijdag 1 juni bezochten we Oxford en namen deel aan een rondleiding door deze prachtige stad. Ik kan dit iedereen aanraden. Het lijkt wel of je in een toneelstuk terecht bent gekomen. Het was examentijd en dan lopen de studenten "in vol ornaat" door de stad. Ook de professoren wandelden met wapperende toga's door de autoloze straatjes. Wat veel colleges heb je hier! We vernamen ook dat delen van een aantal colleges (waaronder een eetzaal) model hadden gestaan voor de decors van Harry Potter. Ook de detectiveserie Morse speelde zich in Oxford af. We aten fish & chips in zijn "stamkroeg" uit de serie, "the white horse" genaamd.

De laatste dag van onze vakantie brachten we door in Canterbury, dicht bij Dover. De laatste keer dat we hier waren, was in 1988. Er is veel veranderd sindsdien. Toen was het een bescheiden stadje met een paar winkeltjes, maar nu is het een echte "winkelstad" geworden. En zo was het voorbij met de pret. We namen afscheid van een zonnig Dover en kwamen rond 21.00 uur in Duinkerken aan.

Paul en Tilly Neve

Duiktraining Zeeland